

kreditten kun ydes til brug for indkøb i dette den pågældende forretning.

Bestemmelsen omfatter kun kreditter og lån med variabelt lånebeløb, ikke andre lån uden aftalt forfaldstid. I de sidstnævnte tilfælde vil begyndelsestidspunktet for den 10-årige forældelsesfrist i medfør af § 2 være aftalens indgåelse. Det bemærkes, at betaling af renter i henhold til et sådant lån typisk må anses for en erkendelse af gælden, der afbryder forældelse i medfør af § 15.

Omfattet af stk. 2 er tillige krav i anledning af *ubevilgede overtræk* på kassekreditter uden aftalt indfrielsestidspunkt, og begyndelsestidspunktet for fristen vedrørende sådanne krav er således tidspunktet for den seneste postering på kontoen.

Til stk. 3

Det følger af stk. 3, 1. pkt., at krav på renter, gebyrer og lignende ikke omfattes af den 10-årige forældelsesfrist, men af den almindelige frist på 3 år, jf. § 3, stk. 1.

For så vidt angår krav på renter *mv. tilskrevet inden for maksimum af en kassekredit* foreslås det dog i stk. 3, 2. pkt., at sådanne krav undergives samme forældelsesfrist og begyndelsestidspunkt som kravet på hovedstolen, således som det formentlig også må antages at følge af gældende ret.

Dette er for så vidt angår krav på tilskrevne renter inden for maksimum på en kredit *uden aftalt indfrielsestidspunkt* ensbetydende med, at der gælder en forældelsesfrist på 10 år regnet fra den seneste postering på kontoen, der er foretaget af andre end fordringshaveren, dog senest fra det tidspunkt, til hvilket gælden er opsagt til indfrielse, jf. stk. 2. Ved krav på tilskrevne renter inden for maksimum på en kredit *med aftalt indfrielsestidspunkt* regnes fristen fra forfaldstidspunktet, hvilket her vil sige det aftalte indfrielsestidspunkt.

Fordring på rente, der tilskrives *uden for maksimum af en kassekredit*, er omfattet af hovedreglen om en forældelsesfrist på 3 år fra forfaldstidspunktet, hvilket – når der ikke er tale om et bevilget overtræk – vil sige rentedebiteringstidspunktet, jf. stk. 3, 1. pkt., jf. § 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Det foreslås, at der for fordringer i henhold til indlån i pengeinstitutter skal gælde en forældelsesfrist på 20 år, og at fristen skal regnes fra den seneste indsættelse, hævnning, rentetilskrivning eller postering i øvrigt på kontoen.

Bestemmelsen vil navnlig have betydning i tilfælde, hvor indskuddet af den ene eller anden grund ikke længere figurerer i bankens bøger, og der opstår tvist mellem parterne om, hvorvidt beløbet er hævet eller ikke. I andre tilfælde udsender bankerne normalt årsopgørelse, og en sådan opgørelse må anses for en anerkendelse af kravet, hvilket efter lovforslagets § 15 er ensbetydende med en afbrydelse af forældelsesfristen.

Begrebet »indlån i pengeinstitutter« omfatter også en positiv saldo på en kassekredit eller lignende.

Det foreslåede begyndelsestidspunkt for 20-årsfristen – »seneste indsættelse, hævnning, rentetilskrivning eller postering i øvrigt på kontoen« – er ensbetydende med, at såvel en indsættelse eller en hævnning foretaget af kreditor (kontohaveren) som en rentetilskrivning foretaget af banken vil udskyde begyndelsestidspunktet. Også en indsættelse på kontoen foretaget af tredjemand vil udskyde begyndelsestidspunktet, og det samme gælder, hvis banken f.eks. trækker gebyr eller kontingent på kontoen.

Reglen vil efter forslaget gælde, uanset om posteringen *mv.* er meddelt kontohaveren eller ikke.

Det foreslås, at krav på *tilskrevne renter* også omfattes af bestemmelsen og – således som det formentlig må antages at følge af gældende ret – dermed undergives samme lange forældelsesfrist som kravet på hovedstolen.

Fordring på rente, der *ikke* er tilskrevet kontoen, er derimod ikke omfattet af bestemmelsen. Af systematikken i lovforslaget følger, at sådanne rentekrav heretter er omfattet af hovedreglen om en forældelsesfrist på 3 år kombineret med en absolut frist på 10 år, jf. lovforslagets § 3.

Ud over pengeinstitutter findes en række *sparevirksomheder*, der kan modtage indlån, jf. kapitel 20 (§§ 334-343) i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbeholdning nr. 286 af 4. april 2006 med senere ændringer. Sparevirksomheder er ifølge lovens § 334, stk. 1, godkendte virksomheder, der erhvervsmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift fra offentligheden eller en videre kreds modtager indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, og som anbringer de modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut.

Det foreslås, at også indlån i sådanne virksomheder skal være omfattet af særreglen, og at området for bestemmelsen derfor angives som »fordringer i henhold til indlån i pengeinstitutter eller lignende«.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.